

GILLIAN KING

*Ik vergeet
je niet*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Gillian King
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Foto auteur: © Marioe Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0711 3
ISBN 978 94 027 6130 6 (e-book)
NUR 301
Eerste druk februari 2021

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Nu

Maddy

Mijn zus Elisa was het allermooiste meisje dat ik kende. Het is ruim veertien jaar geleden dat ze voor het laatst iets tegen me zei, tegelijkertijd gaat er geen maand voorbij zonder dat ik haar stem zachtjes door mijn hoofd hoor galmen. Als een soort schaduw die me altijd achtervolgt.

Ik probeer zo min mogelijk aan haar te denken en in het nu te leven, hoe banaal dat ook mag klinken. Dat ging me eigenlijk best wel goed af, tot vandaag. Tot ik hem opeens zag staan. Midden op het terras. Op nog geen vijf meter bij me vandaan. Frenk van der Zee. Frenkie.

Ik heb hem in al die jaren één keer eerder gezien. Ik weet niet waarom hij zoveel emoties bij me oproept, maar het lukt me niet om naar hem te kijken zonder intens verdrietig te worden.

Dat weerhoudt me er overigens niet van om hem vanachter mijn latte macchiato aandachtig gade te slaan. Dure sneakers. Vale spijkerbroek. Lichtblauw overhemd. Hij zag er vroeger al goed uit, maar door de mannelijke uitstraling die hij nu heeft, is hij nog een tikkeltje aantrekkelijker geworden. Zijn gelaatstrekken zijn nauwelijks veranderd, al is het jongensachtige verdwenen. Zijn halflange blonde haardos heeft hij ingeruild voor een korte, nonchalante coupe. Zijn bovenlijf oogt breder. Een stuk breder. Niet dat ik daar specifiek op let, maar je kunt er niet echt omheen.

Hij mag er absoluut zijn, dat zou zo'n beetje iedere vrouw met me eens zijn, maar hij is niet het soort man waar ik normaal op val. Al mijn exen hebben donker haar. Op één na, die was meer rossig, al beweerde hij zelf stellig van niet.

Ik vraag me af wat hij hier doet. Hij was toch verhuisd? Waarom staat hij hier opeens op een overvol terras met al het personeel te praten? Hij blaakt van het zelfvertrouwen. Als een kapitein aan het roer van zijn schip. Laat hem alsjeblieft niet de nieuwe bedrijfsleider zijn. Van alle terrasjes in de binnenstad is dit mijn meest favoriete. Als de zon schijnt, ben ik hier zeker te vinden in mijn lunchpauze.

Ik neem bedachtzaam een slok van mijn latte die inmiddels sterk is afgekoeld. Als ik wederom een schuine blik op hem werp, kijkt hij tot mijn schrik recht in mijn ogen. Ik wil wegstijgen, maar heb tegelijkertijd het gevoel dat ik hem zou moeten groeten. Ik ken hem tenslotte.

Ik weet er niet meer dan een kleine glimlach uit te persen, die hij beantwoordt met een innemende lach. Ik draai mijn gezicht weg, maar kan het toch niet laten nog een laatste keer naar hem te gluren. Weer ontmoeten onze ogen elkaar. Ik voel me betrappt.

Zo stoïcijns mogelijk vis ik mijn tas van de lege stoel naast me. Ik heb geen idee of zijn blik nog steeds op mij gericht is, ik vermijd ieder oogcontact. Sterker nog, ik probeer zo krampachtig de andere kant op te kijken dat mijn hoofd onnatuurlijk naar links hangt. Alsof ik een stijve nek heb.

Nadat ik heb afgerekend, loop ik met grote passen zigzaggend door de mensenmassa van het terras. Ik ben dankbaar voor de comfortabele sneakers aan mijn voeten. Pas als ik denk dat ik tientallen meters afstand tussen ons gecreëerd heb, verminder ik vaart en voel ik me rustiger worden. Ik fatsoeneer mijn shirt nog even voor ik uiterlijk onbewogen de boekwinkel waar ik werk binnenstap. Exact op dat moment voel ik een hand op mijn rug.

‘Ben jij aan het oefenen voor de marathon?’ Frenkie staat achter me. Zogenaamd hijgend. Gewapend met mijn okergele vest en een best wel sexy glimlach.

‘Alsjeblieft.’ Hij tilt het vest triomfantelijk in de lucht, alsof het een soort trofee is.

Mijn handpalmen voelen klam aan. Ik mompel een niet al te uit-

bundig dankjewel. Nu ik zijn gelaatstrekken en lichaam van dichtbij kan bestuderen, is hij zo mogelijk nog aantrekkelijker. Mannelijke kaaklijn. Goed lichaam. Perfect lichaam zelfs. En die ogen, pff! Geen wonder dat Elisa als een blok voor hem viel.

Hij overhandigt me mijn vest, en ik hoop dat hij niet door heeft dat zijn aanwezigheid spanning vanuit mijn tenen tot mijn kruin oproept. Ik staar hem wat stompzinig aan. Het voelt alsof ik minutenlang in zijn ogen kijk. In werkelijkheid zijn het maar een paar tellen.

‘Nou, dan ga ik maar weer.’ Hij treuzelt een beetje, alsof hij wil dat ik hem nog wat langer aan de praat hou. Wat ik uiteraard niet doe.

‘Fijne dag nog,’ zeg ik zakelijk en met een ingestudeerde glimlach, alsof hij een anonieme klant van de winkel is.

‘Jij ook.’ Hij draait zich met een joviale lach om en loopt nonchalant neuriënd bij me vandaan.

Mijn hart bonkt bijna uit mijn lichaam. Hij herkent me niet. Hij heeft geen flauw idee wie ik ben.

Ik zit onderuitgezakt op mijn tweepersoonsbank. Netflix staat aan, maar ik heb eigenlijk geen idee waar ik naar kijk. Ik voel me doodmoe, terwijl ik de hele dag nauwelijks iets heb uitgevoerd.

Mijn gedachten zijn continu bij Frenkie. Of eigenlijk bij mijn zus, Elisa. Nu ik Frenkie in levenden lijve voor me heb gezien, vraag ik me steeds af hoe Elisa er nu uitgezien zou hebben. Wat voor leven zou ze geleid hebben?

Ze zou in ieder geval niet in een boekwinkel gewerkt hebben, zoals ik. En ze zou zeker niet in een klein huurhuis zonder tuin wonen. Zoals ik. Ik bestudeer mijn met niet al te veel zorg ingerichte woonkamer, waar ik doorgaans heel tevreden mee ben, maar die nu op eens als een kaal poppenhuis aanvoelt. Dít is dus exact de reden dat ik niet graag aan Elisa denk. Het bezorgt me negatieve energie. Sinds mijn terloopse ontmoeting met Frenkie kruipt ze voortdurend in mijn gedachten, en dan is het vandaag ook nog eens zondag.

De zondagen hebben lang geleden hun glans verloren. Stipt om

vier uur is het tijd voor mijn wekelijkse theemomentje met mijn moeder. Het zou een gezellig samenzijn kunnen zijn. Moeder en dochter. Thee met koekjes.

De waarheid is dat ik iedere week met lood in mijn schoenen aanbel bij het Elisa-museum, zoals ik mijn ouderlijk huis ben gaan noemen. Het begint al in de ruime hal, want hier prijken maar liefst drie grote zwart-witfoto's van haar aan de muur. Ze zijn prachtig. Zij is prachtig.

In een rieten mand naast de garderobekast staat haar hockeystick fier overeind, alsof hij de dag ervoor nog gebruikt is. De woonkamer telt maar liefst tien foto's van haar. Drie aan de muur. Drie keurig gepositioneerd op de schouw. Twee op een bijzettafeltje in de serre. Twee in de vensterbank. Er is geen ontkomen aan. Overal waar ik kijk, staart Elisa me aan. Zelfs in het toilet kun je je niet verstoppen voor haar beeltenis. Lachend. Vrolijk. Oogverblindend knap. En dan is er nog de reusachtige Elisa-kast. Deze voormalige boekenkast van ruim drie meter breed heeft de functie van een monument gekregen. Gewonnen trofeeën, medailles, volgeschreven schoolschriften, kledingstukken, aangebroken parfumsflesjes, knuffelbeertjes, sieraden, er ligt zelfs een lok haar. Uit het zicht veilig opgeborgen in een juwelendoosje, maar ik weet dat hij er ligt.

Iedere verdieping ademt Elisa uit. Alsof haar geest dit huis, mijn ouders, mij, compleet over heeft genomen. Nooit wordt haar naam uitgesproken. Nimmer wordt er een woord over haar gerept. Het is alsof ze er altijd bij is en tegelijkertijd nooit bestaan heeft.

De zondagse bezoeken aan mijn moeder putten me uit. Het toneelstukje dat we opvoeren, het doodzwijgen van wat zo duidelijk aanwezig is. De schijnvertoning.

Toch ga ik iedere week weer naar mijn ouders. Drink ik om vier uur verse muntthee met een klein lepeltje honing. Praat ik. Lach ik. Negeer ik alle foto's om me heen. Om kwart voor zes neem ik steevast afscheid in de wetenschap dat het toneelstukje zich een week later herhaalt.

Deze zondag voelde anders dan normaal. Dat voelde ik al toen ik mijn moeder gedag zoende en het Elisa-museum binnenstapte. Geen idee of dat met Frenkie te maken heeft. Waarschijnlijk wel. Mijn moeder stond in de keuken thee te maken en voor het eerst in lange tijd liep ik naar de schouw. Ik weet exact welke foto's van Elisa op de schoorsteenmantel staan, ik heb er alleen nooit heel bewust naar willen kijken. Ze geven me een leeg gevoel.

Op een van de foto's is ze een jaar of zestien. Gemaakt op een idyllisch zandstrandje in Mallorca. In een rode bikini lacht ze breeduit naar de camera. Ze is beeldschoon op die foto. Ik weet nog goed hoe bijna alle jongens in het zwembad als magneten om haar heen hingen. Alsof ze een beroemdheid was. Zo gedroeg ze zich ook. Aan iedere vinger een jongen, maar nooit leek ze serieus verliefd. Tot ze Frenkie ontmoette. Frenkie was haar wereld. Zo leek het. Hij was haar eerste echte liefde. Hij was haar laatste liefde. Ik had verwacht dat ze voor altijd bij elkaar zouden blijven, maar hij brak haar hart. Niet lang daarna stopte het voor altijd met kloppen.

2

Toen

Elisa

Ik trek behoorlijk wat aandacht in mijn nauwsluitende zwarte jurkje. Bijna iedereen heeft een spijkerbroek aan en sommigen dragen er zelfs heel casual een sweater boven. Mijn jurkje is veel te feestelijk, veel te opvallend, maar hoe had ik moeten weten dat het blijkbaar de bedoeling was om zomaar iets uit je kast te trekken? Ik associeerde een studentenfeest met kakkerige corpballen, strak in het pak, en ambitieuze meisjes in dure jurkjes op hoge hakken. Eigenlijk een beetje zoals de feestavondjes waar we altijd heen gaan. Maar dit huispartijtje doet niet onder voor een ordinaire zuipkeet. We staan als hossende sardientjes in een blik op vier hoog in een appartementencomplex. Op ieder meubelstuk staan witte plastic bekertjes en lege bierflesjes. De laminaatvloer plakt en de geur van zweet vult mijn neusgaten. Vanuit een grote zwarte box op de eettafel galmt een popmuziekje de kamer in, maar het gebral van een groepje naast me overstemt alles. Iedereen lijkt in een uitgelaten stemming te verkeren, behalve ik. Ik voel me niet op mijn gemak tussen al deze onbekenden, die elkaar allemaal lijken te kennen.

Zo af en toe meng ik me subtiel tussen de feestgangers, een beetje netwerken, zoals mijn moeder dat noemt. Maar het zijn voornamelijk hitsige studentjes die een praatje met me willen maken. De aanwezige meisjes blijven op afstand en een enkele keer voelt de sfeer zelfs wat vijandig aan, alsof ze als leeuwinnen hun territorium proberen te beschermen.

Ik geef ze geen ongelijk. Ik hoor niet op dit feestje te zijn. Lauren heeft me meegenomen. Zij heeft de ontgroening doorstaan en maakt

daadwerkelijk deel uit van deze groep. Ik was te laf om mee te doen aan het befaamde inwijdingsritueel van Minerva, al heb ik dat nooit hardop uitgesproken. Achteraf had ik spijt, want volgens Lauren viel het honderd procent mee. Zij heeft tig nieuwe vrienden gemaakt, terwijl ik er voor het eerst in mijn leven maar een beetje bij hang.

Het is tamelijk bizar hoe Lauren in korte tijd compleet is opgebloeid hier in Leiden. Ze was altijd het type muurbloempje, van nature wat verlegen, onderdeel van een select groepje vrienden. Maar nu staat ze hier op dit feest non-stop te praten en keihard te lachen, vol charisma en zelfvertrouwen. Ik herken haar eigenlijk nauwelijks. Ze heeft zelfs een vriendje. Ze kent hem net een maand, maar ze is smoorverliefd op Olivier, die met veel te veel praatjes in de hoek van de kamer het ene na het andere biertje wegtikt.

De afgelopen weken heb ik mijn gloeiende best gedaan hem sympathiek te vinden. Ik heb interesse in zijn stomme hobby's getoond, we hebben met zijn drietjes naar een slechte oorlogsfilm gekeken, waarbij er om de minuut iemands hersenen aan flarden werden geschoten, ik heb zelfs voor ze gekookt. Maar ik blijf hem een oppervlakkige eikel vinden.

Alsof hij aanvoelt dat ik aan hem denk, staat hij plotseling naast me. Hij torent een stuk boven me uit, terwijl ik niet bepaald klein ben op mijn hakken. Hij draagt een lichtblauw poloshirt, en ondanks zijn typische studentikoze uitstraling, ziet hij er best goed uit. Het is me in ieder geval niet ontgaan dat menig leeuwin in deze kamer best zou willen ruilen met Lauren.

Olivier laat zijn ogen tergend langzaam over mijn jurkje glijden, van top tot teen. Zijn blik blijft zonder gêne veel te lang bij mijn borsten hangen. Wat is dat toch met mannen?

'Lauren en jij lijken het leuk te hebben samen.' Ik meen er geen woord van, maar het lijkt me uitermate verstandig om de aandacht van mijn borsten naar Lauren te verplaatsen.

'Vind je?' Hij is een en al nonchalant.

Het onderwerp van ons gesprek komt met een grote grijns op haar

gezicht op ons afgevlogen. Ze vouwt haar armen om Olivier en zoent hem vol overgave op zijn mond. Ze fluistert iets in zijn oor, waar ze vervolgens zelf heel hard om moet lachen. Ik zie aan haar oogopslag en de niet al te soepele motoriek dat ze veel te veel gedronken heeft. Haar tong glijdt hongerig in zijn mond. Het ziet er niet al te smakelijk uit.

Ik grijp het moment aan om er stilletjes tussenuit te knijpen. De combinatie van wijn en bier begint aardig naar mijn hoofd te stijgen, en ik verlang naar frisse lucht. Ik wurm me door de zuipende massa naar een kleine smerige keuken en weet met enig gehannes de balkondeur open te duwen. Achter me hoor ik ze gebroederlijk een lied zingen dat ik niet ken. Het is vast een of ander studentenlied. Het besef dat zij een groep vormen waar ik overduidelijk niet bij hoor, dringt zich wederom aan me op. Opeens ben ik het muurbloempje in plaats van Lauren. Een intens gevoel van eenzaamheid overvalt me.

‘Zonder jij je altijd af op een feestje?’ Olivier staat in de deuropening. Hij komt naast me staan en leunt lichtjes voorover op de balustrade.

‘Ik had even wat verkoeling nodig.’

‘Wil je erover praten?’

‘Nee.’ Ik doe een poging tot een glimlach, maar tegelijkertijd zitten de tranen hoog.

‘Zeker weten?’

Ik knik langzaam en voel het traanvocht in mijn ogen branden.

Hij kijkt me zo aandachtig aan dat ik even overweeg mijn hart bij hem uit te storten. Maar dat zou raar zijn, ik ken hem amper.

‘Het gaat wel. Ik moet geloof ik een beetje wennen aan mijn nieuwe leven.’ Ik trek mijn schouders wat gegeneerd omhoog.

‘Het komt echt wel goed, geen zorgen.’ Hij slaat zijn armen met kracht om me heen en drukt zijn lichaam tegen dat van mij. Een fractie van een seconde vind ik het een aardig gebaar, attent, zorgzaam, maar dan komt zijn gezicht opeens veel te dichtbij. Ik ruik zijn walmende bieradem. Ik doe een poging mijn lippen weg te draaien, maar

zijn mond raakt die van mij en zijn tong forceert zich een weg naar binnen. Zijn hand ligt dwingend op mijn borsten.

Ik ruk me woedend los en kijk paniekerig achter ons. Er staat godzijdank niemand bij de balkondeur, niemand heeft het gezien.

‘Wat is er? Je staat zelf de hele avond met me te flirten.’

‘Flirten? Waar heb je het in vredesnaam over? Je hebt een relatie met mijn vriendin.’ Ik proef zijn vieze smaak nog steeds in mijn mond.

‘Relatie, relatie. We hebben een paar keer goed geneukt.’

‘Ze is anders smoorverliefd op je,’ zeg ik vol ongeloof.

‘Alsof ik daarom gevraagd heb.’

‘Jij bent echt een klootzak,’ sis ik, waarna ik langs hem heen de keuken in been, waar ik tot mijn schrik bijna tegen Lauren bots. Een betrap gevoel overspoelt me, terwijl ik niets verkeers gedaan heb. De adrenaline giert door mijn lichaam.

Ze slaat haar rechterarm knuffelend om me heen. Haar blonde lokken plakken op haar voorhoofd. Ze heeft waarschijnlijk een bierdouche gekregen. ‘Heb je Ollie gezien?’

Ondanks de wat lome blik stralen haar ogen als nooit tevoren. Ze ziet er zo gelukkig uit. Intens verliefd.

‘Er is net iets gebeurd.’ Ik hoor de stress in mijn eigen stem weerklinken.

‘Wat dan?’ Haar ogen vernauwen zich tot bedachtzame spleetjes.

‘Olivier en ik stonden op het balkon samen.’ God, wat is dit moeilijk om te zeggen. ‘Ik denk gewoon niet dat het een heel goede jongen voor je is.’

‘Waarom zeg je dat?’

Ik probeer een correcte zin in mijn hoofd te formuleren, maar mijn gedachten denderen als een sneltrein door mijn hoofd. Wat moet ik zeggen? Je vriendje kon zijn handen niet van me afhouden? Dat overleeft ze niet. Ze is stapelgek op die jongen. Maar ik kan het onmogelijk voor haar verborgen houden. Ze heeft recht op de waarheid en verdient zoveel beter dan die eikel van een Olivier.

‘Hij zoende me op het balkon,’ mompel ik uiteindelijk zwakjes. ‘Je verdient beter.’ Ik wil haar troosten, maar ze slaat mijn hand met een ongekende felheid weg.

‘Ik wist het. Je kunt het niet hebben dat ik nieuwe vrienden heb gemaakt en dat Olivier jou niet ziet staan.’

‘Hoe kom je erbij?’ Ik knipper ongelovig met mijn ogen.

‘Je hebt het net bewezen.’

Het zal de drank zijn, maar haar toon klinkt hysterisch. Tot mijn afschuw lopen er twee meisjes de keuken in die ons verhitte gesprek maar wat interessant vinden.

Olivier voegt zich uiterlijk onbewogen bij ons. Vier paar ogen staren hem nu vol verwachting aan.

‘Wat is er gebeurd tussen jullie?’ vraagt Lauren met ogen die vuur spuwen.

Hij negeert me compleet en gaat dicht tegen haar aan staan.

‘Zeg dan hoe het gegaan is,’ zeg ik met ingehouden woede.

‘Ze begon me opeens te zoenen.’ Zijn toon is achteloos, en hij plaatst zijn hand beschermend op Laurens schouder. Zijn hand slaat ze niet weg.

‘Hij liegt. Je weet dat ik de waarheid vertel. Ik zou zoiets nooit doen.’

‘O nee? En Bjorn dan?’ Ze zet haar arm theatraal in haar zij.

‘Dat staat hierbuiten.’

‘Dat zou ik ook zeggen als ik jou was. Jij bent niet te vertrouwen.’

Als blikken konden doden, lag ik nu morsdood op de smerige keukenvloer. Ze pakt Oliviers hand beet en trekt hem de keuken uit. Haar paardenstaart zwiept met elke stap venijnig heen en weer.

‘Lauren, wacht nou!’ roep ik, maar ze verdwijnt en laat me achter bij twee brunettes, die me een spottende blik toewerpen.

Ik been de keuken uit en breng mezelf met moeite tot stilstand in de gang. Mijn primaire reactie is om Lauren weg te trekken bij Olivier, haar te overtuigen van mijn gelijk en haar te laten inzien wat een hufter dat vriendje van haar is. Maar ze heeft veel te veel gedron-

ken, ze is totaal niet voor rede vatbaar. Waarschijnlijk zou het op een grote hysterische scène uitdraaien. Dat wil ik haar niet aandoen en mezelf eigenlijk ook niet. Naar huis gaan en het morgen uitpraten klinkt als een beter plan. Al kost het me verdomd veel moeite. Ik zoek met een lichaam vol adrenaline in een grote stapel jassen naar mijn spijkerjasje. Het voelt alsof ik mijn beste vriendin in het hol van de leeuw achterlaat. Bij de deuropening aarzel ik. Even overweeg ik om terug te gaan naar Lauren, maar mijn gevoel zegt me dat ik het moet laten gaan. Voor nu.